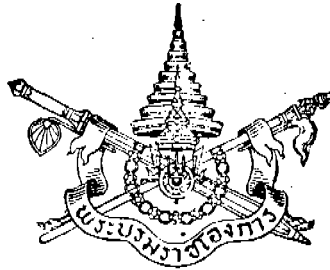

1379

17 กันยายน 2486 ราชกิจจานุเบกษา เล่ม 60 ตอนที่ 48

พระราชบัญญัติ

ยานัด พุทธศักราช 2486

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์

(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร

ลงวันที่ 4 สิงหาคม พุทธศักราช 2480

และวันที่ 16 ธันวาคม พุทธศักราช 2484)

อาทิตย์ทิพอาภา

ปรีดี พนมยงค์

ตราไว้ ณ วันที่ 17 กันยายน พุทธศักราช 2486

เป็นปีที่ 10 ในรัชกาลปัจจุบัน

ตอนที่ 48 เล่ม 60 ราชกิจจานุเบกษา 17 กันยายน 2486

โดยที่สภาผู้แทนราษฎรลงมติว่า สมควรถวายบำนาญ
จึงมีพระบรมราชโองการให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดย
คำแนะนำและยินยอมของสภาผู้แทนราษฎร ดังต่อไปนี้

มาตรา 1 พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า "พระราชบัญญัติ
บำนาญ พุทธศักราช 2486"

มาตรา 2 ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้ตั้งแต่วันประกาศในราช
กิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา 3 ในพระราชบัญญัตินี้

"บำนาญ" หมายความว่า ผงปรุงขึ้นจากวัตถุใดๆ ซึ่ง
โดยปกติใช้เป่าหรือสูดเข้าจมูก นอกจากที่รัฐมนตรีได้
ประกาศยกเว้นในราชกิจจานุเบกษา

"ผู้ประกอบการอุสาหกรรม" หมายความว่า บุคคลผู้รับ
ผิดชอบในการทำขายนัดเพื่อการค้า และหมายความรวมถึง
ถึงผู้ที่รับมอบหมายให้ทำการแทนด้วย

"โรงอุสาหกรรม" หมายความว่า สถานที่ซึ่งผู้ประกอบการ
อุสาหกรรมใช้ในการทำขายนัด เพื่อการค้าและรวมถึง
บริเวณแห่งสถานที่นั้นด้วย

17 กันยายน 2486 ราชกิจจานุเบกษา เล่ม 60 ตอนที่ 48

“สแตมป์ยานัต” หมายความว่า สแตมป์ของรัฐบาล
ซึ่งกรมสรรพสามิตได้กำหนดขึ้นเพื่อใช้ในกิจการดั่งบัญญัติไว้
ในพระราชบัญญัตินี้

“ซอง” หมายความว่า รวมตลอดถึง ห่อ กระป๋อง ขวด
หรือภาชนะอื่นซึ่งใช้บรรจุยานัต

“เจ้าพนักงาน” หมายความว่า พนักงานซึ่งอธิบดี
แต่งตั้งให้มีอำนาจและหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้ และรวม
ตลอดถึงผู้ทำการแทนด้วย

“อธิบดี” หมายความว่า อธิบดีกรมสรรพสามิต

“รัถมนตรี” หมายความว่า รัถมนตรีผู้รักษาสารตาม
พระราชบัญญัตินี้

มาตรา 4 ให้รัถมนตรีว่าการกระทรวงการคลังรักษาสารตาม
พระราชบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจออกกตกะชวงกำหนด
เงื่อนไขและกิจการอย่างอื่นเพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

กตกะชวงนั้น เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้ว
ให้ใช้บังคับได้

ตอนที่ 48 เล่ม 60 ราชกิจจานุเบกษา 17 กันยายน 2486

หมวด 1

อุสาหกรรมยานยนต์

มาตรา 5 ผู้ประกอบอุตสาหกรรมต้องได้รับใบอนุญาตจาก
อธิบดี

บุคคลซึ่งเป็นผู้ประกอบอุตสาหกรรมอยู่แล้วในวันใช้พระราช
บัญญัตินี้ อาจขอรับใบอนุญาตภายในสามสิบวัน นับแต่วัน
ใช้พระราชบัญญัตินี้ แต่ในระหว่างที่ยังไม่ได้รับใบอนุญาต
ห้ามมิให้นำยานอกจากโรงอุตสาหกรรม เว้นแต่จะได้ปฏิบัติ
ตามมาตรา 9

ให้เรียกเก็บค่าทำเนียมใบอนุญาตปีละสิบบาท

ให้ใบอนุญาตสิ้นอายุเมื่อสิ้นปีปฏิทิน

มาตรา 6 ผู้ประกอบอุตสาหกรรม ซึ่งได้รับใบอนุญาตตาม
มาตรา 5 ต้องปฏิบัติตามเงื่อนไขที่กำหนดไว้ในกฤษฎีกา

มาตรา 7 โรงอุตสาหกรรมใดที่มีเจ้าพนักงานควบคุมประจำ
อยู่โดยปรกตินั้น ให้ทำการในวันหนึ่ง ๆ ระหว่างเวลา 8.00
นาฬิกา กับ 17.00 นาฬิกา ถ้าผู้ประกอบอุตสาหกรรมจะทำการ
นอกเวลาที่กำหนด หรือในวันหยุดราชการ จะต้องได้รับ
อนุญาตจากอธิบดี

17 กันยายน 2486 ราชกิจจานุเบกษา เล่ม 60 ตอนที่ 48

มาตรา 8 เจ้าพนักงานมีอำนาจเข้าตรวจโรงอุสาหกรรม และเอกสารสมุดบัญชีต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับการนี้ และมีอำนาจที่จะเข้าควบคุมประจำอยู่ในโรงอุสาหกรรม เพื่อให้การเป็นไปโดยถูกต้องตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา 9 ก่อนนำหรือยอมให้นำยานัตถ์ออกจากโรงอุสาหกรรม ผู้ประกอบอุสาหกรรมต้องจัดการบันจุยานัตถ์ในซองและปิดสแตมป์ยานัตถ์ตามอัตราบนซองทุกซอง และถ้าโรงอุสาหกรรมใดไม่มีเจ้าพนักงานควบคุมประจำอยู่โดยปกติ ให้อธิบดีมีอำนาจกำหนดเงื่อนไขในการปิดสแตมป์ยานัตถ์

ลักษณะของซองให้เป็นไปตามที่อธิบดีประกาศกำหนด

หมวด 2

สแตมป์ยานัตถ์

มาตรา 10 สแตมป์ยานัตถ์ ต้องปิดตามอัตราดังนี้

- (1) น้ำหนักยานัตถ์ในซองหนึ่งไม่เกิน 5 กรัม สามสตางค์
- (2) น้ำหนักยานัตถ์ในซองหนึ่งเกินกว่า 5 กรัม สามสตางค์ต่อ 5 กรัม เศษของ 5 กรัม ให้นับเป็น 5 กรัม

ตอนที่ 48 เล่ม 60 ราชกิจจานุเบกษา 17 กันยายน 2486

มาตรา 11 สแตมป์ยานัดนั้น เมื่อปิดแล้ว ผู้มีหน้าที่
ปิดต้องจัดการขีดค่าเพิ่มให้ใช้ได้อีก

การปิดและการขีดค่าสแตมป์ยานัดต้องปฏิบัติตามประกาศ
ของอธิบดี

มาตรา 12 ห้ามมิให้ผู้ใดนอกจากเจ้าพนักงาน ขาญ หรือ
มีไว้เพื่อขายซึ่งสแตมป์ยานัดไม่ว่าจะเป็นสแตมป์ยานัดที่ใช้
แล้ว ที่ยังไม่ใช้ หรือที่อธิบดีได้ประกาศเลิกใช้แล้ว

หมวด 3

การขายยานัดและการมียานัดไว้ในครอบครอง

นอกโรงอุสาห์กัม

มาตรา 13 ผู้ขายยานัด ต้องขายทั้งซองตามที่ส่งออกจาก
โรงอุสาห์กัม และห้ามมิให้เอายานัดออกจากซองนั้นใน
ภาชนะอื่นเพื่อขาย

มาตรา 14 เมื่อพ้นกำหนดหกสิบวัน นับแต่วันใช้
พระราชบัญญัตินี้ ห้ามมิให้ผู้ใดขายหรือมีไว้เพื่อขายซึ่งยานัด

17 กันยายน 2486 ราชกิจจานุเบกษา เล่ม 60 ตอนที่ 48

อันมิได้ปิดสแตมป์ยานต์หรือปิดสแตมป์ยานต์ไม่ครบถ้วนตาม
อัตราที่กำหนดไว้

มาตรา 15 เมื่อพ้นกำหนดหกสิบวัน นับแต่วันใช้พระราช
บัญญัตินี้ ห้ามมิให้ผู้ใดมีไว้ในครอบครองซึ่งยานต์ตั้งแต่
20 กรัมขึ้นไปอันมิได้ปิดสแตมป์ยานต์ให้ถูกรับถ้วนตามที่
กำหนดไว้ในพระราชบัญญัตินี้

มาตรา 16 เมื่อเจ้าพนักงานต้องการทราบปริมาณยานต์อัน
อยู่ในความครอบครองของบุคคลใด บุคคลนั้นจะต้องแจ้งให้
เจ้าพนักงานทราบ

หมวด 4

การนำยานต์เข้าในราชอาณาจักรและส่งยานต์

ออกนอกราชอาณาจักร

มาตรา 17 ห้ามมิให้ผู้ใดนำยานต์เข้าในราชอาณาจักร
หรือส่งยานต์ออกนอกราชอาณาจักร เว้นแต่จะได้รับอนุญาต
จากอธิบดี หรือเมื่ออธิบดีได้ประกาศอนุญาต

มาตรา 18 นอกจากจะต้องเสียภาษีสุทธากฎหมายแล้ว ชานักที่นำเข้าไปในราชอาณาจักร ก่อนรับมอบไปจากพนักงานสุทธากฎหมาย ผู้นำเข้าต้องจัดการบัญชีในของและปิดสแตมป์ยานัตตามมาตรา 9 โดยอนุโลม

ยานัตซึ่งได้บัญชีของ และ ปิดสแตมป์ยานัตถูกต้องตามวัดก่อน ให้ถือเสมือนยานัตที่ส่งออกจากโรงอุตสาหกรรมตามมาตรา 13

มาตรา 19 ผู้ประกอบอุตสาหกรรมผู้ใดส่งยานัตออกไปเพื่อขายนอกราชอาณาจักร จะได้รับคืนเงินค่าสแตมป์ยานัตแต่ต้องส่งออกโดยได้อนุญาตตามมาตรา 17 และได้ปฏิบัติตามวิธีการซึ่งอธิบดีได้ประกาศกำหนดไว้

หมวด 5

บทกำหนดโทษ

มาตรา 20 ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา 5 วัด 1 วัด 2 มาตรา 6 มาตรา 7 มาตรา 9 มาตรา 11 มาตรา 12 มาตรา 13 มาตรา 14 มาตรา 15 มาตรา 16 หรือมาตรา 18 มีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินสองร้อยบาท

17 กันยายน 2486 ราชกิจจานุเบกษา เล่ม 60 ตอนที่ 48

มาตรา 21 ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา 17 มีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าร้อยบาท หรือจำคุกไม่เกินสามเดือน หรือทั้งปรับทั้งจำ

มาตรา 22 ผู้ใดนำสแตมป์ยานัตที่ใช่แล้วมาใช้ซ้ำ มีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท หรือจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือทั้งปรับทั้งจำ

มาตรา 23 ยานัตของกลางในคดีกระทำผิดต่อ พระราชบัญญัตินี้ เมื่อศาลเห็นสมควรจะส่งมอบเป็นของกรมสรรพสามิตก็ได้

มาตรา 24 ถ้าผู้ได้รับใบอนุญาตตามพระราชบัญญัตินี้ ไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขข้อหนึ่งข้อใดเกี่ยวกับการอนุญาต หรือกระทำความผิดต่อบทแห่งพระราชบัญญัตินี้ ให้อธิบดีมีอำนาจสั่งพักใช้ใบอนุญาตได้ครั้งละไม่เกินหกเดือน หรือจะสั่งเพิกถอนใบอนุญาตเสียก็ได้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

จอมพล ป. พิบูลสงคราม

นายกรัฐมนตรี